

Scurt istoric al proiectului „Cathedral Plaza București”

Subtitlu: Introducere

Clădirea Cathedral Plaza este situată în zona centrală a Bucureștiului, în perimetrul urbanistic dintre Calea Victoriei și str. Gen Berthelot, în proximitatea unor obiective economice, dar și culturale și este rezultatul investiției suportate de S.C. Millennium Building Development S.R.L. (în continuare MBD).

În memoria colectivă a bucureștenilor, dăinuie, fără îndoială, amintirea spațiului de lângă Biserica Romano – Catolică „Sf. Iosif”, așa cum era el lăsat în paragină, neamenajat și neîngrijit, la finalul anilor 90'. Pe terenul atunci în paragină, nu era amenajată vreo piață publică, în afara detaliilor dispusei juridice, fiind clar pentru toți cei interesați, că terenul este proprietatea unor persoane particulare.

Pe scurt, trebuie amintit că acest teren a făcut obiectul unor litigii de revendicare de către moștenitorii vechilor proprietari privați, ceea ce a perpetuat, până la un punct, incertitudinea autorităților publice cu privire la destinația și utilizarea respectivului teren, precum și automulțumirea unora dintre vecinii terenului că pe acesta nu se va construi niciodată.

Numai că, situația juridică a terenului a fost clarificată irevocabil de instanțele judecătorești competente, și el a putut fi vândut în circuitul civil.

Inițiatorii proiectului au început prin a cumpăra în cursul anului 1998, acest teren în suprafață de 1.822,59 mp de la persoanele fizice cărora le fusese reconstituit dreptul de proprietate, pentru ca, în cursul anului 1999, foștii proprietari ai MBD să prezinte vecinilor, proiectul clădirii denumită „Cathedral Plaza”, în semn de respect față de Biserica Romano – Catolică „Sf. Iosif”.

Subtitlu: Acordul vecinilor noștri a fost obținut înainte de obținerea autorizației de construire

Dintre vecini, cei cărora le-au fost acordate cea mai mare atenție, au fost reprezentanții Bisericii Calvine și cei ai Arhiepiscopiei „Romano – Catolice” din București, pe ultimii invitându-i expres să-și exprime poziția, inclusiv pe aspectele arhitecturale și modul de întrebuințare a viitoarei clădiri.

De la bun început, ideea călăuzitoare a inițiatorilor proiectului a fost aceea de a implica vecinii noștri, în procesul de proiectare a viitoarei clădiri, cât mai devreme, pentru a evita orice eventual conflict de vecinătate.

În noiembrie 1999, Arhiepiscopul Ioan Robu, în numele ARCB, trimitea la Ministrul Culturii, Ministrul Lucrărilor Publice și la Primarul General al Municipiului București, Adresa nr. C-890, prin care își exprima mulțumirea față de proiectul arhitectural ce i-a fost prezentat subliniind că:
„... din punct de vedere structural, clădirea nu va pune probleme deosebite și nu va periclita

stabilitatea catedralei”, dar și că „... proiectul vizionat de noi va contribui la transformarea pozitivă a acestei zone a orașului. Piața nou creată va constitui un spațiu public de valoare în evidențierea catedralei în oraș și în susținerea spațiilor publice din vecinătatea Căii Victoriei”, pentru ca la final, să sublinieze „în acest sens Arhiepiscopia Romano – Catholică își dă acordul pentru realizarea proiectului clădirii „Cathedral Plaza”.

În paralel cu prezentarea către vecinii noștri, a proiectului viitoarei clădiri „Cathedral Plaza” și al pieței ce urma să fie creată purtând numele catedralei, au fost făcute demersurile legale față de autoritățile administrative, pentru obținerea unui certificat de urbanism în care să fie trasați pașii de urmat în vederea construirii.

În anul 2000, au fost aprobate planul urbanistic zonal și cel de detaliu de către Consiliul General al Municipiului București, pentru o înălțime maximă de 74 m.

La data de 09.10.2000, a fost emis de către Primarul General, Certificatul de urbanism nr. 151B/30244, prin care s-a stabilit că Documentația tehnică va fi însoțită și de mai multe avize și studii, printre care era indicat și avizul Ministerului Culturii.

Avizul Ministerului Culturii a fost dat în anul 2001, sub nr. 346/Z/2001 cu impunerea obligației de a expertiza Catedrala „Sf. Iosif” și cea de a aduce anumite modificări la fațadă.

Subtitlu: Arhiepiscopia Romano – Catholică și-a retras acordul doar pentru că nu au fost acceptate pretențiile acesteia de acaparare a unei porțiuni din clădire

La data de 24.04.2001, ARCB a revenit către foștii proprietari ai Clădirii Cathedral Plaza prin Adresa nr. C486 semnată de dl. Ioan Robu, prin care erau concretizate cerințele arhiepiscopiei pentru a continua să sprijine realizarea proiectului. ARCB cerea:

- „1. asigurare absolută că lucrările nu vor afecta fundamentul sau corpul catedralei, dacă apar fisuri se opresc lucrările.
- 2. Accesul la spațiile de parcare să nu fie dinspre Catedrală.
- 3. 10 locuri de parcare destinate Arhiepiscopiei, bine definite și inaccesibile altora.
- 4. O succesiune de birouri pe linia anexei C, cu o sală de întruniri (conform planului de etaj curent) la mezanin sau la etajul I.
- 5. La parter, un spațiu de expoziție pentru cărți și obiecte bisericești.
- Punctele 3, 4, 5 pe durata existenței clădirii.

Dacă în timp apar deranjamente la fundamentul sau corpul Catedralei, daunele vor fi suportate de beneficiarul Centrului „Millenium”.

La data de 03.07.2001 prin Adresa nr. C-130, ARCB, exprima „dezamăgirea” de a i se fi propus un contract de închiriere, invocându-se drept pretext pentru retragerea acordului „mențiunea imprecisă, incompletă și confuză” a unei clauze din modelul de contract propus.

Dezamăgirea venea, fără îndoială, din faptul că, în discuțiile purtate anterior cu reprezentanții Arhiepiscopiei, aceștia au formulat pretenția să le fie date în proprietate două etaje din clădire cu parcare aferentă și intrare separată, iar inițiatorii proiectului au propus „doar” un model de contract de chirie pentru spațiile solicitate.

Subtitlu: Temerile privind siguranța Clădirii noastre și punerea în primejdie a Catedralei nu au suport real și sunt create și întreținute artificial de reprezentanții Arhiepiscopiei.

Temerile privind siguranța Clădirii noastre și punerea în primejdie a Catedralei sunt nefondate pentru că încă din faza de proiectare au fost integrate toate soluțiile tehnice cerute de ARCB, tocmai pentru a nu se pune în niciun moment problema oricărei deteriorări a Catedralei Sf. Iosif.

În cronologia faptelor, subliniem că pentru cel puțin 1 an și 8 luni (din noiembrie 1999 – până în luna iulie 2001), reprezentanții ARCB, nu au avut obiecții privind existența vreunor riscuri de deteriorare a Catedralei Sf. Iosif din București.

Aceștia nu au formulat obiecțiuni și pentru că, grație deschiderii totale de care au dat dovadă inițiatorii proiectului, au avut în colectivul de proiectare a clădirii, un reprezentant de marcă – pe renumitul și regretatul profesor Alexandru Cișmigiu. Colectivul care a proiectat clădirea a integrat toate soluțiile tehnice propuse / avizate de dl. Profesor Cișmigiu, girul domniei sale pe proiect, fiind apreciat la acea vreme de către ARCB, ca îndestulător.

Mai mult, este important de reținut că pe parcursul edificării clădirii, nu au fost semnalate de către nici unii dintre vecinii noștri, vreo problemă / avarie a clădirilor lor.

Nici măcar reprezentanții ARCB, în toate litigiile care au demarat după eșecul din iulie 2007 al negocierilor, nu au produs vreun Raport de expertiză de specialitate care să identifice vreo afectare, oricât de mică / neînsemnată a Catedralei. Nici rapoartele întocmite de experții desemnați de instanțele judecătorești în litigiile ce ne-au opus începând din anul 2007, nu au identificat vreo afectare a clădirii vecinilor noștri.

Temerile exprimate de reprezentanții ARCB și exagerate de aceștia prin propagandă alarmistă – fatalistă bazată doar pe argumente empirice, sunt infirmate de chiar trecerea timpului. Ceea ce acuzau rapoartele *pro causa* întocmite în limba italiană și care au fost depuse în unele dosare de instanță de către ARCB, că se va întâmpla în viitor, deja nu se materializează în niciun fel de mai mult de 6 ani. Dacă scenariul negativ și nedorit de nimeni ar fi fost tehnic posibil, consecințele nefaste ale edificării clădirii noastre asupra Catedralei ar fi început să se producă.

Or, dacă de mai bine de 3 ani, clădirea noastră finalizată există lângă Catedrală, fără să-i aducă nici cea mai mică atingere, ne întrebăm retoric unde mai este rigoarea științifică a rapoartelor și studiilor alarmiste asumate de ARCB ? Nu rămâne doar evidența nefectării catedralei, susținută de la bun început de MBD ?

Credem că și reprezentanții ARCB au cunoscut în tot acest răstimp faptul că edificarea clădirii noastre nu a adus nicio atingere Catedralei, mai ales că au refuzat în mod constant să acorde accesul în incinta proprietății lor experților / specialiștilor noștri care urma să efectueze expertizarea stării Catedralei. Credem, astfel, că erau conștienți că nu vor fi găsite avarii / urme de tasări.

Subtitlu: Inițiatorii proiectului au fost trimiși de la Ana la Caiafa atunci când a fost pusă problema autorității publice competente să emită autorizația de construire

În paralel cu demersurile administrative făcute pe lângă Primăria Generală pentru obținerea autorizației de construire, au fost încheiate 2 contracte de concesiune cu Municipiul București prin Primarul General, primul, la data de 24.09.2002, pentru 70 mp de teren, iar al doilea, la data de 08.12.2005, pentru 116 mp de teren.

În tot acest răstimp, din legile aplicabile situației noastre, nu reieșea clar care dintre autoritățile publice locale de la nivelul Municipiului București, avea competența de a ne emite autorizația de construire, răspunsurile primite de inițiatorii proiectului ezitând între Primarul Municipiului București și primarul de Sector.

Peste aceste ezitări s-a suprapus problema neclarității legislației privind protecția monumentelor istorice, care impactau asupra competențelor obișnuite ale autorităților publice locale.

La intrarea în vigoare a OUG nr. 228/2000 privind protejarea monumentelor istorice, la data de 25 ianuarie 2001, raporturile de competențe dintre Primarul General al Municipiului București, Ministerul Culturii și Primarii de Sectoare erau neclare, pentru că actul normativ nu tranșa care dintre primarii din capitală (cel general sau cei de sector) aduceau la îndeplinire atribuțiile specifice privind protejarea monumentelor istorice, emiterea de autorizații de construire pentru clădiri din zona de protecție a monumentelor istorice nefiind nici măcar luată în calcul.

Art. 51 din OUG nr. 228/2000 nu cuprindea în mod expres, între atribuțiile Consiliilor Județene și Consiliului General al Municipiului București și monumentele din grupa A de valoare națională și universală, atribuțiile lor rezumându-se la cele din grupa B, reprezentative pentru patrimoniul cultural local.

Singurele dispoziții referitoare la posibilitatea de a se emite autorizații de construire rămăneau cele din Legea generală din materia urbanismului, nr. 50/1991.

Ori, nici această lege nu tranșa care dintre primari poate emite în cazul capitalei, autorizațiile de construire pentru clădirile din zonele de protecție, fără nici măcar a mai discuta de distincția în funcție de grupa monumentului respectiv.

Ordonanța nr. 228/2000 punea în mișcare mecanisme legale prin care să fie actualizată Lista Națională a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice din 1991 – 1992, în termen de 3 ani.

În această listă, în vigoare începând cu anul 1992, Catedrala „Sf. Iosif” figura la poziția 41B0194, alături de alte monumente de valoare locală. **Drept consecință, competența de emitere a unei autorizații de construire aparținea Primarului Sectorului 1.**

În luna iulie 2001, a fost publicată în Monitorul Oficial, Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, care prelua ideea perioadei de 3 ani pentru actualizarea listei la nivelul țării, și care, în Capitolul II, stabilea atribuțiile autorităților administrației publice locale.

În acest act normativ apare pentru prima dată în activul legislativ, atribuția Consiliului General al Municipiului București de a elibera autorizații de construire pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice, cu aviz de la Comisia Națională a Monumentelor Istorice. Nici în acest text normativ nu se distinge între monumentele din grupa A și cele din grupa B.

În paralel cu determinarea legii în ceea ce privește competențele autorităților administrative, a fost schimbată încadrarea clădirii Catedralei Sf. Iosif, din grupa B, în grupa A, a monumentelor de valoare națională și universală.

Prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2682/13.06.2003 au fost aprobate normele metodologice de clasare și evidență, iar prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004, Lista din 1992 a fost modificată cu privire la încadrarea Catedralei, care a primit codul LMI: 402 B II m-A-18132, aferent grupei A, în timp ce Palatul Mitropolitan Romano - Catolic a primit o clasare proprie având codul LMI: 404 B II m-B-18134, aferent grupei B.

În tot acest răstimp, inclusiv până la data emiterii autorizației de construire din 24.02.2006, din perspectiva competențelor primarilor de sector și primarului general al Municipiului București, operau dispozițiile legii organice nr. 215/2001 (art. 68 lit. t coroborat cu art. 97 alin. 1), toate competențele fiind unele de atribuire expresă.

Cu alte cuvinte, Primarul General al Municipiului București putea emite o autorizație (cum este cea de construire) doar dacă legea prevedea în mod expres acest lucru.

Or, în aceeași perioadă referită mai sus, Legea nr. 422/2001 nu prevedea emiterea de autorizații de construire între atribuțiile „primarului”, indiferent care ar fi fost el, în cazul particular al Municipiului București. Doar în cazul Consiliului General al Municipiului București era prevăzut la art. 48 lit. d) că eliberează autorizațiile de construire pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate.

Numai că în baza art. 7 alin. 13 din Legea nr. 50/1991 (așa cum era în vigoare la data de 24.02.2006) autorizațiile de construire se semnau de către președintele Consiliului Județean sau de primar, ceea ce însemna la nivelul capitalei, că ele ar fi putut fi emise și de un primar, din nou, fără a ști care.

Legea nr. 422/2001 este o lege ordinară specială care vine să completeze dispozițiile legii organice generale nr. 215/2001 și legii organice generale nr. 50/1991. La nivelul capitalei, autorizațiile de construire pentru imobilele din zonele de protecție a monumentelor istorice puteau fi

Dar, legea nr. 422/2001 este o lege ordinară ce nu poate fi aplicată cu prioritate în detrimentul Legilor organice indicate mai sus, din coroborarea cărora reieșea și în 2006 și reiese și în prezent, că singurul primar care poate emite o astfel de autorizație este cel de sector.

Din corespondența instituțională purtată cu reprezentanții Primăriei Generale a reieșit că Primarul General nu își poate asuma, finalmente, emiterea autorizației de construire pentru că nu există o dispoziție expresă care să îi confere această competență.

Singura autoritate publică care rămânea cu competență expresă în sensul emiterii unei autorizații de construire rămânea, așadar, primarul de sector.

Coroborând aceste elemente cu faptul lipsei dialogului și colaborării reale dintre Primăria Generală / Primăria Sectorului 1 și Ministerul Culturii și Cultelor cu privire la încadrarea dată de Minister, Catedralei „Sf. Iosif”, în acea perioadă de 3 ani stabilită prin OUG nr. 228/2000, Primarul General al Municipiului București și CGMB-ul au declinat solicitarea de emiterie a autorizației de construire.

Din răspunsurile date de către Consiliile locale ale Sectoarelor 3 și 4 din București, precum și din cele ale Consiliului General al Municipiului București, rezultă că practica unitară în ceea ce privește competența emiterii autorizațiilor de construire între anii 2004 - 2009, în cazul construcțiilor ce urmau a fi edificate în zona de protecție a unor monumente, pentru București, era că aceste autorizații au fost întotdeauna emise de Primarul Sectorului în care se edifica construcția, și nu de CGMB sau de Consiliul Local.

Data fiind inacțiunea Primarului General al Municipiului București de a ne emite autorizația de construire și fiind informați oficial cu privire la practica emiterii autorizațiilor de construire în ipoteze identice cu cea în care ne aflăm, am început procedura și pe lângă primarul de sector.

La data de 06.02.2004 Primăria Sectorului 1 a emis Certificatul de urbanism nr. 221/15B/15064, iar la data de 13.06.2005 Primăria Sectorului 1, a emis Certificatul de urbanism nr. 1973/83B/5701.

Prin Hotărârea CGMB nr. 213/2005 a fost aprobată documentația PUZ "Zona Catedralei Sf. Iosif, în timp ce documentația PUD fusese aprobată prin Hotărârea Consiliului Local al Sectorului 1 București nr. 243/27.05.2004.

PUG-ul București aprobat prin Hotărârea CGMB nr. 269/2000 a avut valabilitatea prelungită succesiv până la 31.12.2011, și acesta include PUZ "Zona Catedralei Sf. Iosif".

Autorizația de construire pentru ridicarea imobilului de birouri „Cathedral Plaza” în București, str. General Berthelot nr. 11-15, sector 1, a fost eliberată de către Primarul Sectorului 1 București sub nr. 179/18/B/43074/24.02.2006.

S-a autorizat executarea lucrărilor de construire pentru regimul de înălțime 4S+P+18E+etaj tehnic, arie construită de 1.059 m.p., arie desfășurată de 23.288 m.p., înălțime maximă de 75 de metri. S-a autorizat și organizarea de șantier corespunzătoare.

Lucrările de construire la „Cathedral Plaza” au fost executate în conformitate cu termenii și condițiile PUZ "Zona Catedralei Sf. Iosif" (perimetru de construire, structuri și dimensiuni, regim de înălțime etc), și ale celorlalte planuri de urbanism, ale avizelor și autorizației de construire. Lucrările au fost monitorizate de autoritățile competente care au constatat:

- executarea lucrărilor în conformitate cu documentațiile de urbanism legal aprobate și
- că nu au existat situații de punere în pericol a siguranței oamenilor sau bunurilor.

Subtitlu: Inițiatorii proiectului au respectat întocmai dispozițiile instanțelor judecătorești

După începerea edificării construcției, autorizația de construire a fost contestată de Arhiepiscopia Romano Catolică București, care a solicitat anularea sa. După ce instanța de fond a admis cererea, prin Decizia nr. 1025/25.06.2009 pronunțată în recurs de Curtea de Apel Ploiești - Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în Dosarul nr. 7222/120/2007, cererea privind anularea autorizației a fost respinsă definitiv și irevocabil.

După pronunțarea acestei decizii am reluat lucrările de construire (ce fuseseră suspendate de instanță), cu acordul tuturor instituțiilor publice implicate (Primăria Sectorului 1, Prefectura București, Primăria Municipiului București, Inspectoratul de Stat în Construcții) și am finalizat aceste lucrări.

Anularea Autorizației s-a cerut pe motive de necompetența a emitentului și nu pentru considerente tehnice. S-a afirmat că Autorizația trebuia emisă de Consiliul General al Municipiului București, deși acesta nu a emis niciodată autorizații de construire și nici nu are în structura personal calificat în acest sens, astfel cum se recunoaște în chiar adresele emise de Consiliu.

Cât timp CGMB și PMB au recunoscut că nu au competența de a ne elibera autorizația de construire și au indicat expres o altă autoritate ca fiind competentă, iar această ultimă autoritate a emis actul administrativ solicitat, ne întrebăm retoric cum am fi putut obține autorizație de la CGMB/PMB?

Nu există niciun indiciu că însăși clădirea ar putea prezenta probleme de insecuritate și nici nu s-a afirmat acest lucru ca argument prin cererea de anulare a autorizației de construire formulată de Arhiepiscopia Romano-Catolică.

Lucrările de construcție autorizate s-au finalizat în octombrie 2010. La data de 21.10.2010 a fost încheiat Procesul verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 42.

Membrii Comisiei au recomandat Admiterea recepției pentru lucrarea Cathedral Piaza considerând că "*observațiile consemnate în Anexa 1 și Anexa 4 (ce detaliază remediile necesare a fi realizate n.n.) nu sunt de natură să afecteze utilizarea lucrării conform destinației sale (conform art. 16 din HG 273/1994)*".

Decizia irevocabilă a Curții de Apel Ploiești a fost atacată cu cereri de revizuire. În data de 03.11.2010 Curtea de Apel Suceava a pronunțat Decizia nr. 1989 prin care a admis cererea de revizuire a ARCB și a schimbat în tot Decizia Curții de Apel Ploiești, în sensul că a respins recursurile și a menținut sentința instanței de fond - de anulare a autorizației de construire nr. 179/18/B/43074/24.02.2006.

Curtea de Apel Suceava a declarat admisibilă cererea de revizuire în temeiul art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ prin Decizia nr. 1989/03.11.2010, constatând că Decizia din recurs a Curții de Apel Ploiești "*a fost pronunțată cu încălcarea principiului priorității dreptului comunitar*" (fila 24 decizie citată).

DAR ceea ce este esențial rămâne neschimbat:

- Pe tot parcursul efectuării lucrărilor de construcție, inclusiv la data recepției la terminarea lucrărilor, a existat autorizația de construire valabilă.
- Autorizația și-a epuizat efectele înainte de pronunțarea hotărârii judecătorești din 3.11.2010.

- În fapt, lucrările nu au fost executate nici „fără autorizație”, și nici „cu nerespectarea prevederilor autorizației”, întrucât ne-a fost emis un certificat de urbanism, documentația de urbanism ne-a fost aprobată prin Hotărâre CGMB, respectiv, prin Hotărâre a Consiliului Local al Sectorului 1, București,
- A fost emisă autorizație de construire de către singura autoritate publică locală pentru care exista o normă expresă de atribuire a acestei competențe.
- Edificarea construcției a fost realizată în concordanță deplină cu documentațiile tehnice legal aprobate așa cum rezultă din monitorizarea permanentă realizată de toate instituțiile abilitate și a fost admisă recepția la terminarea lucrărilor, FĂRĂ a se fi manifestat vreo afectare a clădirii catedralei ori a palatului mitropolitan.

Subtitlu: demersurile din prezent de intrare în legalitate

În prezent, la nivelul anului 2014, pe rolul instanțelor judecătorești se află un litigiu primordial pentru soarta întregului proiect, respectiv cererea MBD de intrare în legalitate prin emiterea unei noi autorizații de construire, de către emitentul indicat cu autoritate de lucru judecat de către Curtea de Apel Suceava.

La finalul anului 2011, am depus la registratura Primăriei Municipiului București cererea administrativă prin care solicitam emiterea de către autoritățile administrative competente a autorizației de construire de intrare în legalitate.

Acestei cereri administrative valorând demararea etapei recursului grațios, subscrisa, i-am atașat 3 borderouri corespunzătoare celor trei seturi de anexe cuprinzând toată documentația necesară care atestă legalitatea și corectitudinea lucrărilor efectuate pentru edificarea clădirii „Cathedral Plaza”.

La începutul anului 2012, Primăria Municipiului București / Direcția Generală Dezvoltare Urbană – Direcția Urbanism / Serviciul Autorizare – Serviciul Urbanism, ne-au transmis o adresă identificată sub aceleași numere sub care a fost înregistrată cererea noastră inițială (de la finalul lunii decembrie 2011).

Prin această adresă de “răspuns”, autoritățile și organele administrative ne-au solicitat să le punem la dispoziție „sentințele, deciziile civile etc. aferente dosarului prin care s-a anulat autorizația de construire nr. 179/18/B/43074/24.02.2006 emisă de Primăria Sectorului 1, purtând mențiunea „conform cu originalul”, precum și alte înscrisuri de care înțelegeți să vă folosiți”.

În luna septembrie 2012, am înregistrat la registratura Primăriei Generale a Municipiului București, cererea administrativă intitulată „Memoriu privind cererea de intrare în legalitate a construcției situate în București, Str. General Berthelot nr. 11 – 15”.

Această cerere a avut anexate toate documentele solicitate de organul administrativ, dar și altele care lămurau situația juridică a imobilului și care făceau dovada îndeplinirii condițiilor legale speciale pentru intrarea în legalitate.

Prin depunerea acestor înscrisuri suplimentare, subscrisa am definitivat documentația de care este nevoie pentru a se soluționa cererea noastră administrativă privind emiterea autorizației de construire de intrare în legalitate.

Față de împrejurarea că în termenul legal, autoritățile / organele administrative nu au soluționat cererea noastră, apreciem că în temeiul art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 suntem într-un caz de nesoluționare în termenul legal a unei cereri. (autoritatea administrativă căreia i-a fost înaintată cererea de către administrat / solicitant nu a răspuns în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii).

Subtitlu: Concluzii

Prezentul demers are menirea de a înlocui în spațiul public, distorsionările și minciunile unor persoane fariseice, animate de cea mai evidentă rea-credință și de interesele imobiliare cele mai meschine.

Dorim să aducem în prim plan, adevărul factic necontestat / ceea ce s-a întâmplat din anul 1999 și până în prezent și cu reprezentarea corectă a situației noastre juridice, pe baza căruia autoritățile administrative competente trebuie să decidă în prezent, intrarea clădirii noastre în legalitate.

Ne exprimăm încrederea deplină că odată cunoscute faptele în cronologia lor, și etapele administrative parcurse până în prezent, toți cei interesați vor înțelege că, în realitate, dintre toți actorii implicați în această situație, noi suntem victima care a suportat consecințele:

- hățișului legislativ din România,
- ezitărilor autorităților administrative în a tranșa problema competențelor lor și
- atitudinii mercantile și a metodelor neortodoxe de negociere și de acțiune ale ARCB.

